

Два вірші, які довший час вважалися втраченими

Кость Москалець

Два вірші, які довший час вважалися втраченими, проте їх зберіг Юрко Саєнко
I

Забутий присмак валідолу
і краплі крові вправно летять
— уже сніжинками —
додолу

д о д о м у

палаючі ясла — хлів золотий
зелена — гірка
рана —
ріка

д о д о м у

смерть — без початку — і без кінця
непрочитані — і вино
від якого відмовився ще за життя
так само у липні

д о д о м у

гріхи — багато — багатство
самотність — братство
айстри — коні
мовчання-і-листування

д о д о м у

і панна — забута ущент —
для якої писалися вірші
співалися: "авонаавона" —
зривалися — сніжні — бездомні

д о д о м у

ще перестук електрички:
порожній тамбур театр —
і табір — і ворожіння —
за сигарету — забуте і збуте
віщування одруження без одужання:
примхи: невиспаність: усвідомлення
без розуміння
збайдужіння
забування

я х о ч у д о д о м у

II

Зелені вогнища горять удосвіта улітку
над ними небеса сіріють і мовчать
спокута стародавніх снів приводить нас сюди —
до білосніжного каміння

хоча далеко до наступної зорі
але вона в тобі проміння має
як та сосна — коріння у землі
Сестра Сосна
Сестра Зоря
Сестра Марія

своїм терпінням підіймаєш
благеньке тіло зроблене з піску
із голосу і тіні

і тіло вчиться святості а ти
шукаєш ночами прозору плащаницю
яку давно колись приготували звірі
з обличчями людей і звичками людей